

ja neid, kes ei püüdnud liggimest rõõwlitte
ehk mõrtsukatte käest päästa, pandi ka sur-
ma. Abbiellorikkujaja mehhele lödi tuhat
witsahopi selga; abbiello rikkujaja naese nin-
na leigati otsast ärra. Sedda isä, kes
omma last olli tapnud, sunniti lapse kehha
3 päwa ja 3 ööd ühtepuhko kaenas känd-
ma, et omma süddame halledus ning häbbi
piddiwad temmale keigekibbedamaks nuht-
lejaks sama. Omma Ma ärraandjale lei-
gati keel suust, ja walikrahha teggiale raiuti
käed otsast ärra; nendasammoti tehti ka
nendega, kes teise inimesse käekirjaga
pettust teggiwad. Wäejooksjad ja muud
weddelejad, kes omma maalt reddusse läi-
nud, arwati autama meeste arrusse, egga kól-
band nemmad eunam ei kuhhugi ammetisse.
Wõllandikud piddiwad omma isä woi-
tud surnokehha wõllauskujale pandiks pan-
nema; ning kes sedda lunnastamatta jäts-
tis, nisuggust ei olnud mitte lubba, kui
isä ärrasurri, auuga mahhamatta.

Ka nende ellowisidest tulles monda kitta,
agga ühtteist ka laidata. Rahwas olli
kül tõteggia, helde süddamega, ja löbbusa
sannaga; agga kiitsid ülleliga omma Ma
au ja põlgasid keik muud rahwast. Et
neid nende ussobppetus lia waljussega ke-
las ilmalikkuid laulusid laulmast, tantsi-
mast ja mängimast, sest siis ollid enna-
miste kurwanäolissed. — Lapsed käisid
maast maddalast kolis ja õppisid preestide
suust ussobppetust ja muud, mis weel tar-
wis, et innimenne woiks omma ello Jum-
mala tahtmissä järrel, omma ennese heaks
ja liggimesse kasuks aiada. Õppetati neid
lapsest sadik ommad wannemad ja wanno
inimessi auustama; heateggiattele tanno-
meelt näitma ja liggimessega rahho sees
ellama; sunniti ka tõle, egga antud neile
õrna roga ehk maiussid süa. Seddagi ei
woi mitte järsko kólwatumaks laidata, et
omma maad wägga armastasid, ja wan-
nad õppind wisid ja Ma pruiki heaks kiit-
sid. Sest agga ollid laido wäärt, et ei